

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben

2015. augusztus 2-án.

Kezdő ének, keresztelőre készülve: 431. dicséret 1. verse

Főének: 226. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 33. zsoltár 11. verse

Textus: Márk evangéliuma 1. rész 12-13. verse: „A Lélek pedig azonnal kivitte őt a pusztába. Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán. Vadállatok között élt, és angyalok szolgáltak neki.”

Kedves Testvéreim!

Vannak az életnek olyan szakaszai, amit sivárnak, kiégettnak, talán unalmasnak tartunk, olyannak, amiben nincsen semmi pozitívum és nincsen semmi jó. Sőt inkább úgy gondoljuk, hogy csak megpróbáltatás, nehézség ér minket. Ilyenkor még Istent is kérdőre vonjuk, hogy miért nem adja áldását nekünk, hogy miért visz minket a nehézségbe, amikor pedig mi kitartunk mellette. Életünknek ezeket a szakaszait szoktuk felesleges vargabetűknek hívni, amikor látszólag semmi nincsen, ami jó lenne, ami segítene, ami a célunk felé vinne.

Prédikációk alkalmával ezt az élethelyzetet hasonlítjuk a zsidó nép pusztai vándorlásához, amit bibliaolvasó kalauzunk szerint most olvashatunk. Hiszen ott látszólag nincsen semmi jó, csak fölösleges út és fölösleges nehézség. Ugyanezt gondoljuk a saját szemszögünkből nézve Jézus pusztába kerülésével kapcsolatban is. Ugyan miért kellett neki 40 napot ott töltenie, miért kellett sokféle nehézséget átélnie? A pusztáé ugyanis nem más, mint a szomorúság, az élettelenség, a keserűség helye. Magyar szókincsünkben, hogyha csak egy valaki vesz körül minket, akkor régiesen mondhatjuk, hogy pusztán csak egy ember maradt mellettem. Olyan kifejezéssel állunk szemben, ami szinte semmi jót nem juttat az eszünkbe.

Jézus pusztába kerülésével kapcsolatban pedig még azt is érezhetjük, hogy az életben a boldog pillanatok csak annyi ideig tartanak, mint amennyit Jézus életében is: a keresztelés után, amikor végre mindenki hallotta, hogy itt van Isten Fia, akiben a Mindenható is gyönyörködik, akkor a Lélek azonnal elvitte a pusztába. Még a Mindenható gyermekének sincsen lehetősége arra, hogy az élet jó oldalát egy pillanattal tovább élvezhesse. Aztán meg, amikor elkerült a pusztába, jött a megkísértés, a még nagyobb megpróbáltatás.

Jézus megkísértésének a történetét nem szeretném csupán a pusztáé szintjére levinni. Tudom, hogy meg van a jelkép rendszere annak, hogy mit is gondolunk arról, amikor az életünket összehasonlítjuk a pusztában való léttel, de nem ez vált hangsúlyossá a számomra. Nagyon érzéketlenül lehetne beszélni arról, hogy milyen sokszor a sivárságot érezzük a lelkünkben és mennyire nehéz abból kilábalni, mégsem a lelki pusztaság érintett meg. Sokkal inkább az, ami Jézust körülvette még ebben a kilátástalan, sivár és talán reménytelen élethelyzetben.

Körülvette Isten Lelkének a vezetése. Azt olvastuk, hogy Isten Lelke azonnal kivitte a pusztába. A pusztáé tehát ebben a felolvasott történetben nem az a hely, ahol csak a rossz van, hanem olyan hely, ahová Isten Lelke vitt minket. A pusztában való létnek tehát célja van. Nem értelmetlen az, amikor kicsit sivárnak, szürkének, egyszerűnek érezzük az életünket. Isten Lelke visz ki minket a sokféle gond és gondolat közül, hogy meglássuk életünk igazi értelmét, felfedezve Isten Lelkének vezetését. A felolvasott történet nem a Mindenható rosszindulatáról szól, hanem átformáló szeretetéről.

Nagyon jól példázza ezt a zsidó nép pusztai vándorlása is, akik a zúgolódás miatt 40 évet voltak kénytelenek folyamatosan menni, hogy teljesen Isten kezébe merjék helyezni az életüket. A pusztában pedig a Mindenható vezette őket, amikor nappal volt felhőben, amikor éjszaka volt, akkor tűzoszlopban. A pusztáé a nép életében sem az Isten nélküli lét, hanem sokkal inkább az a hely, ahol a legmélyebben átéljük a vezetést. A pusztáé tehát az a pillanat, amikor megértjük, hogy mi már nem tudjuk a helyes utat, csak akkor haladunk a megfelelő úton, ha Istenre bízunk magunkat.

Van egy újszövetségi történet is, a tékozló fiú története, amely szintén felmutat egy ilyen élethelyzetet. Ez a fiú elment az apai házból, hogy független életet éljen. Amikor aztán elfogyott a vagyona és elhagyták a barátai, akkor beállt disznópásztornak. Ott ült a disznók vályújánál a fiú és el kellett gondolkodnia azon, hogy az élete miért jutott el oda, abba a mélységbe és hogyan tud kijutni onnan. Rájött arra, hogy az apja házában még a legutolsó szolgának is jobb a dolga, mint neki ott, dolgozó emberként. Amikor úgy érezzük, hogy mélységben van az életünk, amikor azt látjuk, hogy pusztában vagyunk, ak-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben

2015. augusztus 2-án.

kor annak a célja az, hogy rátaláljunk Istenre, észrevegyük vezetését. A pusztában való lét mindig a kiút-ról szól.

Kedves Testvéreim! Mostanában nagyon hangsúlyossá vált számomra a kiút fogalma. Egyre inkább az fogalmazódik meg bennem, hogy Isten kegyelme mindig továbbvezet. Lehet, hogy nem úgy, ahogyan azt én elképzeltem. Lehet, hogy nem abba az irányba, ahogyan azt vártam. Mégis az életem bármilyen mélypontjáról van kiút Isten felé.

Ez pedig nagy bátorítás. Annyi minden fájdalmat hordozunk, hogy ezt komolyan kell vennünk. Mélységeinkből van kiút Isten vezetésével. Jézus megkísértésének a története is ezt mutatja. Sok minden körülveszi Jézust, de a legfontosabb, hogy ott van vele a legmélyebb lelki próbában is a Mindenható. Több írásban, előadásban, beszélgetésben került elő az elmúlt időszakban az, hogy mennyire meghatároznak minket a sebeink, amiket az életünk során kapunk, vagy amiket gyermekkorunkban, vagy éppen a magzati időszakban szerzünk. Nem vitatom, hogy ez így van. Azt sem vitatom, hogy ezek tudatosan vagy tudattalanul, de meghatározzák a mindennapjainkat. Egy valamit azonban érzékelnünk kell. A sebeikkel való szembesülésnek együtt kell haladnia azzal a felismeréssel, hogy Isten minden kísértésből és próbából kivezet bennünket. A pusztában, életünk mélységeiben, fájdalmainkban, lelki szenvedéseinkben, ott a lehetőség: Isten vezet minket tovább.

Azonban ez nem azt jelenti, hogy rögtön jön a Kánaán. A zsidó nép vándorlása 40 évig tartott, Jézus még 40 napig a pusztában maradt. Körülvesz minket Isten vezetése a legnehezebb pillanatokban is, de lehet, hogy nem azonnal érkezik a segítség. Azt olvastuk, hogy Jézust kísértette a Sátán. Éppen azzal, hogy azt a látszatot keltette, a segítség nem érkezik.

Milyen sokszor abba nyomorodnak bele emberek, hogy azt érzik, hiába várnak a segítségre. Hadd hangsúlyozzam ki gyorsan, hogy ez a felolvasott igeszakaszban sem igaz, de érzésként ott lehet bennünk. Nem a Mindenható az, aki nem segít, hanem mi nem érezzük annak a valóságát. Sajnos nem vagyunk egyformák. Van olyan, akinek 1-2 nap késés érzet végzetes. Van olyan, akinek egyetlen pillanat is végzetes. A kísértő elhiteti, hogy a pusztában nincsen jelen Isten. Elhiteti, hogy a mélységeinkben nincsen segítség, hogy a fájdalomból nincsen kiút.

Ezt erősítette a Sátán azzal, hogy Jézust ezalatt a 40 nap alatt körülvelték a vadállatok. Ott voltak azok a fajok, amelyek borzadállyal, vagy félelemmel töltenek el minket. A Bibliában említett 121 különböző állatfajból néhány emberre veszélyes állattal is találkozhatott Jézus: farkas, hiéna, kígyó, medve, oroszlán, párduc, sakál, skorpió. Az a 40 nap a lelki mélység mellett fizikai veszélyt is hordozott. A kísértés lényege az, hogy a valósággal szemben valami egészen más képet mutat. Isten jelenlétét elfedi és csak a veszélyt, csak a nyomorúságot mutatja nekünk.

Mi volt a valóság a pusztában? Az, hogy Jézust nem csak hogy Isten vezette, hanem ezen kívül még angyalok is körülvelték. A záró mondat ugyanis így hangzott: „angyalok szolgáltak neki”. Az angyalok létét sokszor olyan mesészerűnek tartjuk. Szoktuk mondani félig komolyan, félig talán viccesen, hogyha valaki csodálatos módon megmenekült, hogy angyalok vigyáztak rá. A Biblia szerint az angyal Isten küldötte. Az, aki látható módon is ott van az életünk körül. A láthatatlan Isten odafigyel arra, hogy számunkra látható és kézzelfogható módon is megjelenjen az Ő segítsége.

Jézusnak a pusztában angyalok szolgáltak. Segítették, erősítették, támogatták. Hálát adhatunk Istennek, amikor mi is megtapasztaljuk azoknak a jelenlétét, akiken keresztül a Mindenható segít nekünk. Az angyalok nem fényes ruhában röpködő lények, hanem az Örökkévaló Isten küldöttei, hogy életünk nehézségeiben, megpróbáltatásában körülvegyenek bennünket.

Kedves Testvéreim! Vegyük észre mindazt az áldást, amivel Isten körbeveszi az életünket akkor is, amikor a pusztában járva küzdünk és terheket viselünk. Lássuk meg, hogy Ő az, aki minden nehézségben vezet minket. Ezért kérjük az énekkel együtt: „Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, míg boldogan a célhoz elérkezem, mert nélküled az én erőm oly kevés, de hol te jársz előttem, nincs rettegés.”

Amen!

Záró ének: 462. dicséret mind a 3 verse